

die zongen, vijf honderd jaar voor onze geboorte. En wat zijn ze prachtig bewaard gebleven. Dit moet die wonderbaarlijke inkt zijn, waarvan geschreven is:

„Na eeuwen blijf ik hard als steen, en de letters die ik maak zijn als lak”. En hoe goddelijk mooi is deze melodie; het lied van Kao-pien, vorst onder de dichters, en gouverneur van Sze Chouen vijf honderd jaar geleden.”

„Kao-pien! Kao-pien, geliefde,” fluisterde Sië met een onverklaarbaren gloed in haar oogen.

„Kao-pien is mijn lievelingsdichter en -componist. Ming Wei, laten wij samen zijn liederen zingen op de oude muziek, die oude muziek uit het gouden tijdperk, toen de menschen edeler en wijzer waren dan nu.”

En hun stemmen weerklonken door den met geur bezwangerden nacht even schoon als de stem van den wondervogel Lung-hoang; en ze smolten samen in zoetvloeiende harmonie. En toch kon Ming Wei op een oogenblik niet anders doen, dan stilzwijgend luisteren, zóó werd hij meegesleept door de onbeschrijfelijke bekoring van de stem van Sië! En terwijl de lampen in de kamer duister werden, alsof er een nevel omheen zweefde, stroomden de tranen van verrukking over zijn wangen.

En zoo ging het negende uur voorbij. Afwisselend spraken zij en dronken van den purperen wijn en dan zongen zij weer samen de liederen uit het tijdperk van T'ang tot laat in den nacht. Meer dan eens was Ming Wei op het punt heen te gaan. Maar dan begon Sië telkens een nieuw verhaal te vertellen, met die stem, welluidend als een zilveren klokje, over de groote dichters uit het grijs verleden, over de vrouwen die zij liefgehad hadden; en dan kwam hij weer onder haar betoovering en bleef.

En ten laatste begon ze een lied voor hem te zingen, zóó vreemd, dat hij alles om zich heen vergat en slechts kon luisteren in verrukking.

En toen het lied uit was en zij hem den beker wijn reikte, kon Ming Wei zich niet langer bedwingen. Hij sloeg zijn armen om haar heen en trok haar hoofdje dicht tegen zich aan. En hij kuste haar lippen, die zooveel rooder en zooveel heerlijker waren dan de roode wijn. En zoo bleven zij bij elkander — en de nacht spoedde ten einde en zij merkten het niet.

IV

De vogels begonnen hun morgenlied te zingen, en de bloemen openden zich voor de stralen van de opgaande zon en Ming Wei moest op het laatst wel afscheid nemen.